

[Arne Larsen.]

får adgang til at erhverve sådanne ejendomme og nedrive dem for at få forbedret forholdene for beboerne i øvrigt i saneringsområdet, og at kommunerne får ret til at bestemme, at bebyggelse på et sådant område ikke må finde sted, før der er udarbejdet såvel byplan som saneringsplan, og at genopbygningen sker efter de udarbejdede planer. Her gives der altså kommunerne et vigtigt instrument til at undgå sådanne urimeligheder som dem, vi tidligere har været ude for, f. eks. med Sofiegården. Nu vil der altså ikke længere gælde nogen undskyldning om dårlig lovgivning på dette område, nu bliver det op til kommunerne at løse opgaver af den art hurtigt og effektivt.

Storsaneringer har været diskuteret, og gennem de bemærkninger, der er gjort i betænkningen, og som hele udvalget jo er enig i, er megen uvished ryddet af vejen. Kriteriet for storsanering er nu bedre defineret, og jeg vil håbe, at vi snart indhøster rige erfaringer med hensyn til storsaneringens gennemførelse. Folketingets boligudvalg får jo lejlighed til på nærmeste hold at følge dette arbejde, og forhåbentlig vil det blive medvirkende til, at vi snarest får en lov om en egentlig byfornyelse.

Hr. Helge Nielsen rejste spørgsmålet om de tilstrækkelige friarealer i de sanerede områder, og det understreges jo også i betænkningen. Jeg er helt enig i, at det er nødvendigt at sikre, at bebyggelsesgraderne ikke i København bliver af den størrelsesorden, som vi hidtil kender efter Københavns byggelov.

Det er også meget vigtigt, at der ikke går spekulation ud over alle grænser i de sanerede områder, hvad der i høj grad kan blive tilfældet, hvis man ikke er på vagt heroverfor. Det er nemlig helt klart, at der for grunde beliggende på attraktive steder vil være tendenser, hvis det frie initiativ får lov til at udfolde sig, i retning af luksusbyggeri, som almindelige mennesker, der ellers har boet i disse områder, ikke kan betale. Derfor er det nok i høj grad nødvendigt, at kommunerne får særdeles håndfast tag i hele den måde, hvorpå genopbygningen af saneringsområderne skal finde sted.

Den økonomiske ramme for tilskud efter § 47 er foreslået udvidet fra 8 mill. kr. til 10 mill. kr. og lånerammen fra 18 mill. kr. til 30 mill. kr. årlig. Socialistisk folkeparti noterer dette som et fremskridt, men det er jo delvis begrundet i den nye § 16 om forsæninger, hvortil der hurtigt kan vise sig et større behov for hjælp til kommunerne end egentlig først antaget.

Et ønske fra mit parti og socialdemokratiet om en udvidelse af tilskuds- og låneprocenterne til mere end 50 ved gennemførelse af storsaneringer har man fra flertallets side ikke villet lovfæste. Men i betænkningen står dog nogle bemærkninger om, at det ikke er helt udelukket. Såfremt man skønner, at der er rimeligt grundlag for en større tilskudsprocent, vil det eventuelt kunne tages op til overvejelse. Formuleringen er efter min opfattelse noget svag, men der åbnes dog altså en lille mulighed.

Genhusningsproblemet er jo det altoverskyggende, og her er det naturligvis et meget stort ansvar, som pålægges kommunerne, saneringsselskaberne og selvfølgelig også staten, nemlig at der bygges tilstrækkeligt med erstatningsboliger. Her har man efter min mening hverken fra regeringens eller regeringspartiernes side levet op til sit ansvar. Jeg vil senere komme ind på dette problem i forbindelse med forslag til lov om boligbyggeri.

Det er klart, at mange familier, der udsaneres, og som oftest hører til de mindst bemidlede, vil få store økonomiske vanskeligheder med at betale tårnhøje huslejer i nyt byggeri, idet der jo overhovedet intet gøres for at standse byggeomkostningernes himmelflugt. Tværtimod sigter regeringens økonomiske politik direkte på en fordyrelse af boligbyggeriet med deraf følgende stagnation og tilbagegang.

I henhold til lovforslagets § 64 skal der ud over boligsikring kunne ydes udsanerede familier et ekstraordinært tilskud til nedbringelse af huslejudgiften, dog skal denne ekstraordinære hjælp aftrappes og helt bortfalde efter 5 år. Socialistisk folkeparti har stillet ændringsforslag her, idet vi mener, at der på grund af overgangsvanskelighederne for disse familier må ske en aftrapning over en længere periode, og vi